Р Е Ш Е Н И Е
№ 43530

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 23.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов
ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10728** по описа за **2026** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано по касационна жалба от 23.06.2026г., подадена от Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, чрез процесуален представител, срещу решение №2040/09.06.2026г. на СРС, НО, 114-ти състав по анд №14688/2025г. по описа на СРС.

С оспореното решение е отменен електронен фиш /ЕФ/ № [ЕГН] от 19.03.2022г. на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, с който на „ВОЛАН 98“ ООД ЕИК[ЕИК] на основание чл.187а ал.2 т.3 вр. чл.179 ал.3б от ЗДвП е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева /две хиляди и петстотин лева/ за нарушение на чл.102 ал.2 Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Касаторът счита решението на СРС за неправилно и незаконосъобразно, като твърди, че нарушението е надлежно установено. Оспорва изводите на СРС за невъзможността за издаване на ЕФ по чл.189ж ал.1 ЗДвП за нарушение по чл.179 ал. 3б ЗДвП за неизпълнение на задължението по чл.102 ал.2 ЗДвП, като твърди, че нормата на чл.189ж ЗДвП следва да се тълкува систематично, като се отчитат и другите тестове на ЗДвП. По същество се иска от съда да отмени решение №2040/09.06.2026г. на СРС, НО, 114-ти състав по анд №14688/2025г. по описа на СРС. В съдебно заседание се поддържа касационната жалбата, като се претендира юрисконсултско

възнаграждение, а при условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответната страна.
По делото е постъпил отговор на касационната жалба, в който се оспорва касационната жалба, като счита, че оспореното решение на СРС е правилно и законосъобразно, като се твърди, че за нарушения като процесното към датата на установяването му, ЕФ не се издава. По същество моли решението на СРС да бъде оставено в сила, като се претендират разноските по делото за настоящата инстанция. В съдебно заседание ответникът редовно призован, не се явява, не изпраща представител. На 23.10.2026г.е депозирана молба в АССГ по делото, в която е заявил, че поддържа изцяло подадения писмен отговор.
Представителят на СГП счита жалбата за основателна и доказана.
Административен съд София – град, XVII-ти касационен състав, намира за установено следното от фактическа и правна страна:
Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, при което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
За да обоснове извод за незаконосъобразност на ЕФ, съставът на СРС е установил от фактическа страна, че на 19.03.2022 г. в 08:33 часа, ППС – товарен автомобил марка „МАН 32.402ВФ“, с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима максимална маса 34000, брой оси 4, екологична категория ЕВРО 0, без ремарке, се движело по път А-6, в [община], км 60+705 с посока намаляващ километър, който път бил включен в обхвата на платената пътна мрежа. Товарният автомобил бил собственост на „ВОЛАН 98“ ООД, ЕИК“ 12170588. На посочената дата и час стационарна контролна точка 10192, разположена на път А-6, км. 60+705, заснела посоченото превозно средство, като било отчетено, че за него не е заплатена пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата – за превозното средство нямало закупена валидна маршрутна карта или тол декларация за преминаването. За установеното бил генериран доказателствен запис № DA8D813CF54B1746E053021F160A5899, както и снимка на тежкотоварното МПС с отбелязване на стационарната контролна точка, датата и часа на записа и посоката на движение на специализирания автомобил. Контролното устройство № 10192 представлява автоматично устройство за записване на пътния трафик, разположено на метална рамка, неподвижно монтирана над път А-6 км. 60+705.
С оглед на горното, на дата 19.03.2022 г. от Агенция „Пътна инфраструктура“ бил издаден Електронен фиш № [ЕГН] за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП на собственика на превозното средство „ВОЛАН 98“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 2 500.00 /две хиляди и петстотин/ лева за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.
При така установеното от фактическа страна, за да отмени посоченият ЕФ, въззивният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение, тъй като към датата на издаването му - 19.03.2022г., в чл.189ж, ал.1 ЗДвП не е предвидена възможност да се издава електронен фиш за нарушения от категорията на процесното по чл.179, ал.3б ЗДвП, а единствено за такива по чл.179, ал.3 ЗДвП, касаещи различни субекти на отговорност, правно дължимото поведение и санкции.
Решението е валидно, допустимо и правилно.
Между страните не е налице спор по фактите. Спорът е по приложението на материалния закон, като настоящият касационен състав изцяло споделя съображенията на СРС, въз основа на които е отменен процесния ЕФ.

Според чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП за преминаване по платената пътна мрежа се въвежда смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства и такси на база време и на база изминато разстояние: такса за изминато разстояние - ТОЛ такса за пътни превозни средства по чл.10б, ал.3; заплащането на ТОЛ таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък.
Съгласно чл. 102, ал. 2 ЗДвП собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл.10, ал.1 ЗП, според категорията на ППС.
В чл.179, ал. 3б ЗДвП е предвидена санкция за собственик на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл.10, ал. 1, т. 2 ЗП. Тази разпоредба се допълва от текста на чл.187а, според който при установяване на нарушения по чл.179, ал. 3-3б ЗДвП в отсъствие на нарушителя - каквото е процесното, се счита, че ППС е управлявано от собственика му. В ал. 2 е посочено, че когато собственик на ППС е юридическо лице, се налага имуществена санкция по т. 3 от същата алинея в размер на 2 500 лв., каквато санкция е наложена и в случая.
Съгласно чл. 39, ал. 4 ЗАНН е посочено, че за случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалваемия минимум по ал. 2, за което се издава ЕФ.
Следователно, за да бъде издаден ЕФ за процесното нарушение по чл.179, ал. 3б ЗДвП, това трябва да е предвидено в закон.
Касационната инстанция споделя изводите на СРС, че към датата на издаване на ЕФ не е предвидена законова възможност за издаване на електронен фиш за нарушения по чл.179, ал.3б ЗДвП, поради което процесният се явява незаконосъобразен само на това основание.
Вярно е, че според действащата понастоящем редакция на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП, при нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Това законодателно изменение обаче е в сила от 13.02.2024 г., ДВ бр. 13 от 2024 г., което означава, че процесният ЕФ от 19.03.2022г., издаден за нарушение на чл.179, ал.3б ЗДвП е в противоречие с разпоредбата на чл. 39, ал. 4 ЗАНН, регламентираща, че за случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалваемия минимум по ал. 2, за което се издава електронен фиш. Съгласно чл. 3, ал. 1 ЗАНН, за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му.
В отговор на доводите в жалбата касационната инстанция обръща внимание, че според чл.189е, ал.1 и ал. 2 ЗДвП /в относимата редакция/, актовете за установяване на административни нарушения по чл.179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл.

165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност (ал. 1), като при установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата. Когато актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта (ал. 2). Т.е. изричното законодателно решение е, че за административни нарушения по чл.179, ал.3-3в се съставят актове за административни нарушения.
Възможност за съставяне на ЕФ в хипотеза като настоящата за извършено нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДвП не следва и е недопустимо да се извлича от разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 ЗДвП, предвиждаща изграждането и поддържането от АПИ на информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал. 3 и електронните фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в. Същото е важи и за разпоредбата на чл. 187а, ал. 4 ЗДвП, съгласно която вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл.179, ал. 3 – 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или ЕФ представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на МПС. Нормата на чл.187а, ал.4 ЗДвП не предвижда изрично издаването на ЕФ за нарушение по чл.179, ал.3б ЗДвП, а разглежда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност за нарушения по чл.179, ал.3 – 3б, за които са издадени ЕФ или са съставени АУАН, без да се конкретизира ЕФ и АУАН за кое от нарушенията се отнасят.
Липсата на изрична законова разпоредба, предвиждаща възможност за съставяне на ЕФ за нарушение по чл.179, ал.3б ЗДвП изключва възможността за съставяне на ЕФ за този вид административни нарушения. Ето защо и като е издал процесния електронен фиш административнонаказващият орган е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила. Решението на СРС, като отменящо този незаконосъобразен акт именно на това основание, е правилно и следва да бъде оставено в сила.
Допълнителен аргумент в подкрепа на извода за незаконосъобразност на ЕФ е постановеното Решение от 21.11.2024 г. на Съда на Европейския съюз по дело C-61/2023 г., съобразявайки което съдът намира, че наказващият орган е приложил санкционна норма, която предвижда фиксиран размер на наказанието, което е в противоречие с принципа на пропорционалност. Според посоченото решение на СЕС чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27.09.2011 г. трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда наказание "глоба" или "имуществена санкция" във фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта й, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на компенсаторна такса във фиксиран размер. В случая санкцията по чл. 179, ал. 3б ЗДвП е абсолютно определена, т. е. фиксирана, и не дава възможност за преценка на конкретни факти, които обуславят конкретната тежест на нарушението. За всички нарушения от този вид, независимо дали изцяло не е платена таксата или частично, независимо от изминатите километри и конкретната тежест на пътното превозно средство е предвиден един и същ размер на наказанието. Затова в случая следва да се направи извод, че предвиденото в Закона за движение по пътищата административно

наказание противоречи на чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г.
Предвид липсата на други възражения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила като законосъобразно, обосновано и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.
Този изход на спора обуславя основателност на претенцията на ответника по касация за присъждане на разноски. По делото, обаче, липсва списък на разноските, договор за правна помощ и доказателства за извършено плащане на претендираното адвокатско възнаграждение за касационната инстанция, поради което искането за присъждане на разноски е неоснователно.
Така мотивиран Административен съд София - град, XVII-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение №2040/09.06.2026г. на СРС, НО, 114-ти състав по анд №14688/2025г. по описа на СРС.
ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ответника за присъждане на разноски.
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: